

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 211/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Dely Management GmbH, spol. s r. o., Moldavská 8, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. P. K., K., ktorou namieta porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 5180/01 a sp. zn. Er 5181/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dely Management GmbH, spol. s r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2003 doručená sťažnosť Dely Management GmbH, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 5180/01 a sp. zn. Er 5181/01.

Z obsahu sťažnosti a príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníkom exekučných konaní vedených na okresnom súde, v ktorých sa oprávnená E. S. domáha od sťažovateľky ako povinnej zaplatať 28 754 000 Sk s príslušenstvom a 5 000 000 Sk s príslušenstvom, pričom sťažovateľka proti exekúcii podala námietky 8. januára 2002, o ktorých rozhodol okresný súd tak, že ich ako oneskorené zamietol.

Podľa sťažovateľky okresný súd porušil jej právo na prerokovanie veci v jej prítomnosti a právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom tým, že vykonal dokazovanie výsluchom svedka bez toho, aby o termíne výsluchu upovedomil sťažovateľku, o čom sa sťažovateľka dozvedela až z napadnutých rozhodnutí.

Podľa sťažovateľky tým, že okresný súd jej námietky ako oneskorené zamietol a meritórne sa nimi nezaoberal, porušil ustanovenia § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a sťažovateľke odňal možnosť konať pred súdom osobitne v situácii, keď v námietkach sťažovateľka poukázala na vážne materiálne aj formálne nedostatky exekučného titulu – notárskej zápisnice, ktoré by viedli nutne k vyhovneniu námietkam .

Sťažovateľka poukazuje, že postupom okresného súdu jej nebolo umožnené preukázať opodstatnenosť tvrdení o nesplnení podmienok náhradného doručenia výsluchom konateľa, resp. jej zamestnancov, navyše okresný súd vyhodnotil listinné dôkazy spôsobom odporujúcim ich obsahu.

Podľa sťažovateľky proti uzneseniam okresného súdu o zamietnutých námietkach nie je možné podať riadny ani mimoriadny opravný prostriedok a na podanie mimoriadneho dovolania nie je sťažovateľka oprávnená, čo znamená, že pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľka vyčerpala všetky prostriedky nápravy, ktoré jej zákon na ochranu základných

práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých bola oprávnená podľa osobitných predpisov, a sťažnosť podala v lehote, ktorá začala plynúť od 2. augusta 2003.

Sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby sťažnosť prijal a rozhodol týmto nálezom:

„I. Právo sťažovateľa DELTA MANAGMENT GmbH, spol. s r.o. zaručené čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote v konaniach pred Okresným súdom Košice II vedených pod sp. zn. Er 5180/01 a sp. zn. Er 5181/01 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenia Okresného súdu Košice II, sp. zn. Er 5180/01-69 zo dňa 23. 7. 2003 a sp. zn. Er 5181/01-73 zo dňa 23. 7. 2003 a veci vracia Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Košice II je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci, réžijného paušálu a DPH v celkovej výške 10.560,- Sk do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.”

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je

prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Splnenie ústavných a zákonných predpokladov na podanie sťažnosti, ktoré sú uvedené v ustanoveniach ústavy a zákona o ústavnom súde, odôvodnila sťažovateľka tak, že proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí námietok nie je prípustné odvolanie ani dovolanie.

V exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľky, že exekučný titul – notárska zápisnica má také vážne materiálne a formálne nedostatky, ktoré by viedli podľa sťažovateľky nutne k vyhovaniu námietkam.

K takým právnym prostriedkom patria návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj

odložiť (jej vykonávanie).

Z Exekučného poriadku vyplýva, že jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní sú námietky podľa § 50. Nie je to však jediný prostriedok obrany povinného a navyše ani najúčinnjší prostriedok ochrany práv povinného z dôvodu, že v prípade nevyhovenia námietkam nie je možné takéto rozhodnutie napádať riadnym opravným prostriedkom. Účinnnejším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli alebo neboli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa.

Sťažovateľka o týchto možnostiach ochrany jej práv v exekučnom konaní neuvažovala.

Na základe uvedeného nie je názor sťažovateľky na vyčerpanie právnych prostriedkov v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom zákone vecne správny. Exekučný poriadok, ako aj Občiansky súdny poriadok umožňoval sťažovateľke takú ochranu namietaného porušenia označených základných práv, na ktorú bola oprávnená bez časového obmedzenia ihneď po začatí exekučného konania, o ktorom sa dozvedela najneskôr dorúčením upovedomenia o začatí exekúcie. Sťažovateľka bola oprávnená, ale aj povinná tieto právne prostriedky pred podaním sťažnosti využiť.

Sťažovateľka mala na ochranu namietaného porušenia označených základných práv právne prostriedky, ktoré nevyužila, a preto v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1

zákona o ústavnom súde nie je daná právomoc ústavného súdu.

Nedostatok právomoci ústavného súdu viedol k tomu, že senát ústavného súdu odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2003